

været forfatningsmæssig dadellos, og formelt uangribelig, at holde sig helt uden for Striden og sige til Folketinget og Regeringen: Se I to at blive enige, som I kunne, naar I blot ikke gaa vor Ret for nær. Men det har Landstinget slet ikke gjort; Landstinget har gjort noget helt andet. Hvis Landstinget gennem sine Repræsentanter i Fællesudvalget havde villet stille sig saaledes, maatte det have sagt følgende: Der er af Folketinget opstillet en Række Bevillinger, som vi ikke ville gaa ind paa, omvendt have vi efter Regeringens Opfordring tiltraadt en Række Bevillinger, som Folketinget ikke vil gaa ind paa; hvis der ikke paa anden Maade kan opnaas Enighed, maa vi gøre aldeles, som vi gjorde i Fjor: Kravene om det ny maa fra begge Sider frafalde. Vi for vort Bedkommende — vilde Landstinget sige — ville ikke gaa ind paa nogen af de Bevillinger, som vi have sagt Nej til; hvorvidt derimod Folketinget for sit Bedkommende af Hensyn til Regeringen vil give nogle af de Militærbevillinger, som det hidtil har nægtet, og som det har Ret til at nægte, det er en Sag, som vi maa overlade til det selv at afgøre. Dette kunde Landstinget have sagt. Det vilde ikke have været nogen over for Regeringen hynderlig venlig Stilling, den vilde ikke have vidnet om noget Overmaal af Nærlighed til Regeringen, men den vilde have været formelt korrekt. Landstinget gjorde imidlertid noget helt andet. Det sagde saaledes: Rordringen om de 200,000 Kr., som Regeringen har forlangt til militære Djemed, tiltræde vi; vi finde endogsaa, at det er et meget beskedent Forlangende, som Regeringen her har stillet, og ved at gaa saa langt ned har Landstinget ligesom Regeringen strakt sig overmaade vidt. Hvorvidt Regeringen og Folketinget kunne blive enige om noget mindre, det overlade vi til dem selv at forhandle om, men vi forbeholde os at bestemme, om vi for vort Bedkommende vilde tiltræde et Forslag om at gaa ned under de 200,000 Kr. Da der saa fremkommer Tilbud fra Regeringen om at gaa ned til 65,000 Kr. paa § 26, siger Landstinget: Nu vilde vi tage under Overvejelse, om vi for vor Part vilde tiltræde dette Afslag, og derefter bliver det os meddelt, at skønt meget nødig og med blødende Hjerter, vil Landstinget gaa ind derpaa. Altsaa, Landstinget har fra første Færd stillet sig saaledes i Fællesudvalget, at det for sig har hævdet Ret til over for Folketinget at søge at fremtvinge de Bevillinger, som vi have sagt Nej til. Ikke desto mindre vil man nu paastaa, at da der omsider skete en Udveksling af saakaldte fri Bevillinger, skulde det være en

Præsentation af Landstingets Ret, at nogle af de Bevillinger, som Landstinget har sagt Nej til, bleve brugte til Luftmidde. Hvorvidt al denne Tingen og Prangen og Tuffen paa Finansloven er heldig eller uheldig, skal jeg ikke udtale mig om; man kan mene derom, hvad man vil. Forholdet er for øvrigt det, at vort Lovgivningsarbejde bestaar for en stor Del i at prange; men, som jeg allerede har sagt, jeg skulde ikke have haft noget at indvende, om man havde fundet, at det var bedre, om man i det foreliggende Tilfælde slet ikke havde indladt sig derpaa. Men naar man driver Hestehandel, er der dog ogsaa der visse Regler, som man plejer at overholde. Den Regel for Handelen, som de to ærede Medlemmer opstille, er ny. De gøre Forbring paa, at naar de ville købe en Hest, skulde de have Lov til at tage Hesten og samtidig beholde de Benge, som skulde betales for den. Det gaar ikke. Det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) har meget rigtig betonet, hvorledes Sagen faktisk er gaaet til. Der har fra Folketingets Side ikke været nogen Grund til forud at antage, at Landstinget ikke vilde gaa ind paa disse to Smaabevillinger, hvorom der nu er blevet Strid. Saaledes som Landstinget havde stillet sig, idet det henviste os til Forhandling med Regeringen, kunde det ikke med Føje falde os ind, at Regeringen ikke skulde være i Stand til at opnaa Landstingets Tilslutning paa disse Punkter. Naar vi have strakt os saa vidt, som vi have gjort, naar vi — af Hensyn til de foreliggende Omstændigheder — ere komne saa vel Regeringen som Landstinget saa langt i Møde, som det er sket, gaar det ikke an, at man fra den modsatte Side træder op og siger: Vi tage det, som I have indrømmet, men fra vor Side vilde vi ikke gøre de Indrømmelser, som kræves til Gengæld.

I øvrigt er der, saa vidt jeg erindrer, ikke fremført noget, som giver mig Grund til yderligere Udtalelser. Kun skal jeg i Anledning af de Ord, som faldt fra den ærede Konseilspræsident, som ikke nu er til Stede, sige, at jeg med ham er enig i, at den langt overvejende Del af Folket fuldt ud vil slutte sig til Folketinget i dette Tilfælde. Jeg skal ikke tilbageholde den Bemærkning, at den forfatningsmæssige Konsekvens, som Ministeriet over for Landstinget heraf kunde drage, ligger ikke fjern.

Sammerich: Det er kun enkelte Bemærkninger, jeg kunde ønske at gøre over for den ærede Ordførers sidste Udtalelse. Det er noget, man kan disputere længe om, hvem der har vist Smødekommehed og hvem